

**A törvényadó Isten kötelezi és megítéli az embert, -
az evangéliumot hirdető Krisztus pedig törvénykövetővé teszi a megváltott embert.**

Pál apostol felismerését a „szívbe írt törvényről” nemcsak a távoli földrészekre induló misszionáriusok, de a vallástörténészek is igazolták. Az egymástól elszigetelt népcsoportok nagyon hasonló életrendet alakítottak ki (az idősek, a szülők tisztelete, az élet és a tulajdon védelme, stb.) Ez a „természeti törvény”, ennek megtartásáért a lelkiismeret felel. Ezen túl sejtelmes fölöttük álló hatalom vagy tekintély előtti felelősség is kitapintható. Ezzel párhuzamos saját gyermekkorunk emléke, amikor lassan tárgult ki az életterünk, s közben megjelentek a tiltó táblák is: „Isten szeme mindent lát, el ne lopd a léniát!”

1. Az ilyen kezdetleges, pontatlan törvény helyett a Sinai hegyen határozott törvényt adott a terem-
tő Isten. Elsősorban választott népének, de azon túl minden teremtményének. A törvényadás – szövetség-
kötés is. Az Isten köt szövetséget, ő megmutatta erejét és szeretetét, hiszen kihozta Izráelt a rabszolgaság-
ból, s így a tízparancsolat „a megszabadítottak kötelezettsége”. a megmentő művére adott válasz. Óriási
terhet is jelent a választott népnek – s azóta minden Istenre figyelő embernek, hiszen a törvény követel-
ményei között ott áll a felszólítás: „Szentek legyetek, mert én, az ÚR, a ti Istenetek szent vagyok!” (3Móz
19,2)

Mózes könyvei tele vannak választási lehetőségekkel: ezt cselekedd, és élsz! Két utat adok eléd. A
törvény megtartásához – és utólagos önvizsgálathoz – segítségnek kaptuk mindnyájan a lelkiismeret aján-
dékát. Ez már Ádám-Évában is működött, addig, amíg el nem bújnak az Isten elől. Amikor Isten rájuk
talált, már egymást is és Istent is vádolták.

A törvénnyel való találkozás az emberiség és az ember kamaszkora, hiszen a törvény ismerete és a
törvénykövetés nincs egymással harmóniában. A törvényt kényszeredetten, olykor félelemből, máskor
számításból követjük, alvó vagy túlságosan tág lelkiismerettel.

2. Jézus megerősíti és kiterjeszti a törvény érvényességét

Ugyanakkor a törvényt összefoglalja a szeretet parancsában, tehát nemcsak a bűnök elkerüléséről
van itt szó, hanem pozitív, felelősségteljes életről. Erről Jézusnak az utolsó ítéletről szóló példázatai
egyértelműleg tudósítanak: a bal kéz felől állók nem a bűneik, hanem a szeretet és az irgalom elmulasztá-
sai miatt kerülnek bajba. „Az az Isten iránti szeretet, hogy parancsolatait megtartjuk, az ő parancsolatai
pedig nem nehezek!” (1Jn 5,2) Az Isten a tőle kapott szeretet viszonzását átutalja, átírányítja embertársa-
ink felé. Gondolhatunk Luthernek a Kis kátében található parancsolat-magyarázataira, azok elsősorban
nem tiltanak, sokkal inkább jóra köteleznek. Ez a keresztyénség és az egyes keresztyén törvénykövetésé-
nek ifjúkora.

3. Az evangélium Jézusa úrrá lesz felettünk

Birtokba veszi szívünket, ő él bennünk, mi élünk benne. Nem toldozza-foltozza az életünket, ha-
nem újjáteremti. Emlékszünk drága nagyanyánkra, róla mintázhattuk a szeretetet, azaz ő maga volt a sze-
retet. Sugárzott minden mozdulatából, mosolyából. Emlékezhettünk másokra, akikből pl. a jézusi áldozat-
készség, a terhek átvállalásnak készsége sugárzott, s nem lehetett őket megelőzni.

Valami ilyen, amikor valakiben benne él a Krisztus, mosolya a Krisztus mosolya, sürgető, felelős-
ségre vonó kérdéseinkre adott türelmes, találó válasza a Krisztus megnyugtató válasza. S ahogyan ka-
maszkorunkban azzal mentegettük magunkat, hogy a rosszat nem én cselekszem, hanem a bennem lakó
bűn, amikor valaki felett úrrá lesz a Krisztus, akkor már ő cselekszik benne és általa. Jézus hatalma az,
hogy minden jóra készségessé tesz, ő lett úrrá felettem. Jézus – mások előtt is nyilvánvaló - dicsősége az,
hogy rávesz akarátának teljesítésére. Ha ő azt hirdeti, hogy élhet, sőt él bennünk, hiszen szeretetével elta-
karta múltunkat, visszafogadott az atyai házba, s „nem kárhoztat”, van értelme azt nem komolyan ven-
nünk? Ha hisszük, mert meggyőződött, miért is kételkedünk benne? S ha ez lehetőségünk, miért állnánk
ellene? A törvénykövetés Krisztus követése, ez a felnőttiségünk kora. Nem is kell kérdeznünk, mit csele-
kednünk, mert már tesszük is. De nem mi, hanem a bennünk élő Krisztus. Ahogyan a költő mondja: „így
cselekszik a kezetlen, a Te kezedd!” (Weöres Sándor)